

EQ kvinnna

NÄTVERK FÖR KVINNOR I EQUENIAKYRKAN

- Afrika förr och nu
- Frikyrkorna och demokratin

Medlemstidning nr 1 • 2022

Ett hoppfullt år ligger framför oss

Arets första tidningen är ett temanummer om Afrika, där våra missionärer, nuvarande och tidigare, delar med sig av sina insikter och upplevelser. När jag skriver detta gör jag det också med ett hopp om att det här året äntligen ska bli smittfritt i världen igen. Att vi ska kunna fortsätta med våra liv och vårt viktiga arbete ohindrade av virus och sjukdomar.

Samtidigt måste ju alla vi som inte drabbats så hårt av vare sig sjukdom, en vacklande ekonomi eller svår isolering under pandemin känna en djup tacksamhet. Bara att bo här i Sverige, som vi vet, stora fördelar. Situationen har varit mycket svårare för alla fattiga, sköra och utsatta i våra samarbetsländer.

Tyvärr har vi inte haft möjlighet att kunna resa vare sig till Thailand, Litauen eller Kongo, men med hjälp av våra lokala samarbetspartners har vi ändå kunnat uppehålla verksamheten. Åtminstone det mesta av den.

Här i Sverige kunde vi i år hålla våra efterlängtdade mamma-barnläger igen. Och vi vågade oss också på en nyhet; läger för mammor med tonårsbarn. Det slog så väl ut att vi återkommer i år.

Vi hoppas nu kunna sätta igång att jobba igen på alla cylindrar. Hör av dig om du vill vara med. Det finns många sätt att bidra till arbetet att stärka kvinnors ställning i Sverige och världen.

Annika Ahlefeldt

Innehåll

Ordföranden har ordet Boktips	3
Nya missionärer till Kongo	4-5
På missionsfältet i Bandundu	6
Dövskolan i Liberia	7
Moçambique	8
Sierra Leone	9
Årsmöte i Åmål	10-11
Författarintervju	12-13
Året som gick	14

Tema: Afrika

Du kan också följa oss på Facebook och EQ kvinnas hemsida: www.eqkvinna.se

I REDAKTIONEN:

Annika Ahlefeldt

Laisa Engblom

May Åkerström

Ansvarig utgivare:
Walla Carlsson

Jesus säger: ”Se, jag gör allting nytt.”

Tänk att vi har fått ett nytt år 2022, med allt vad det innebär, men vi har fått det som en underbar gåva av vår Herre. Vad förväntar vi oss av detta år? Många härliga upplevelser, att Coronan ska gå över och vi får ha det som det var förut. Kan vi få det likadant som det var förut – kanske till en viss del – men jag tror att vi har förändrats en del. Vi kanske inte tar allt för givet.

Ser vi oss omkring i vår närhet och ut över vår värld är det mycket som händer av våld, våld i nära relationer, våld mellan länder osv. Hur länge ska detta pågå – kommer det en ände?

Men ändå säger Jesus till oss ”Se, jag gör allting nytt.”

Vågar vi tänka nytt – eller trivs vi bäst i de gamla hjulspåren? Det vi är vana vid och kan utantill. Detta numret handlar mycket om Afrika och jag kommer ihåg en lite speciell utmaning från Sierra Leone; Den afrikanska sjuksköterskan tog oss med ut till en trakt med att vi fick ro i en utholkad trästam och kom så till den plats där vi skulle göra ett besök. Många barn och kvinnor kom rusande och tittade på

oss, slog sig på knäna och skrattade och pekade på oss. Jag tänkte; är jag smutsig eller vad är det? Då kom byhövdingen och förkunnade att de aldrig sett sådana blekansikten. Många barn kom närmare och kände på mitt raka hår och nöp mig på kinderna – tog mig i handen och vi kunde komma in i hyddorna. Jag var inte så anorlunda – det var ju bara en främmande färg.

Vågar vi ta nya steg under detta kommande år?

Vågar vi ta emot Herrens kärlek och Nåd fullt ut – eller tvekar vi?

Vågar vi vara en del av det goda som vill förmedla det goda och glada budskapet om att vi alla har samma värde och är värdefulla och att vi behövs.

EQ kvinna behövs i dag för att vara förmedlare av det goda Budskapet och vara en ”stöt-
tepelare” för dem som har behov av en nästa. EQ kvinna behövs för att vara en del i vårt samhälle idag.

Walla Carlsson, ordförande

VÄRT ATT LÄSA • VÄRT ATT LÄSA • VÄRT ATT LÄSA • VÄRT ATT LÄSA • VÄRT ATT LÄSA

Om livet och de andliga perspektiven

Hopp, helhet, andlig kontakt, förundran, mening, inre frid, andlig styrka och personlig tro. Se där de åtta byggstenarna för existentiell hälsa.

I boken *Leva med ovisshet* bjuder redaktörerna Lisbeth Gustafsson och Kerstin Enlund in till samtal om livet och om de andliga perspektiven.

Det är spännande livsberättelser som denna lilla bok, bjuder på. Alla med utgångspunkt i en av de åtta byggstenarna.

Här berättar till exempel förlossningsläkaren Charlotta Grunewald om hoppet hon mötte bland kvinnor i Afghanistan, som föder med livet som insats. Teologen Sofia Camnerin skriver om att uppnå en känsla av helhet i livet i en familj med ett svårt

sjukt barn.

Efter varje berättelse följer en dikt och en reflektion, ett så kallat kafésamtal, av bokens redaktörer och ett antal punkter att fundera kring. Djupa frågor som ”har livet en mening” till mer pragmatiska som ”kan du behålla lugnet i en konflikt”. Högt och lågt. Och ovisst. Precis som livet. Läs den här boken. Den är viktig och ger mersmak.

Leva med ovisshet Red. Lisbeth Gustafsson Kerstin Enlund Libris

Annika Ahlefeldt

AFRIKA

Afrika är världens näst största kontinent efter Asien. Förmodligen också den äldsta. Här stod mänsklighetens vagga för omkring 10 000 år sedan och här skapades de tidiga stora civilisationerna, som faraonernas Egypten.

Även kristendomen kan sägas ha sett dagens ljus i Afrika. Enligt traditionen var evangelieförfattaren Markus den förste missionären här, i egyptiska Alexandria.

Kristendomen har alltså funnits i Afrika i två årtusenden och är idag den största trosbekännelsen. Men av de tidiga urgamla

kyrkorna finns idag bara den koptisk-ortodoxa kyrkan i Egypten och kringliggande länder kvar.

Senare kyrkor har etablerats av europeiska missionärer under kolonialtiden. De första svenska missionärererna kom till Afrika 1865, utsända av Evangeliska Fosterlandsstiftelsen.

Idag har missionen som bekant ändrat ansikte. Equmeniakyrkans mission sker nästan alltid genom samsamarbetskyrkor och biståndsorganisationer på plats. Mycket av arbetet är ett arv från våra gamla moder- samfunds verksamhet. Idag har Equmeniakyrkan samarbeten i de bägge Kongostaterna, i Egypten och i Liberia.

4

Kongo Kinshasa

”Det börjar dra ihop sig mot resan till Luozi”

Sakta men säkert börjar både väskor och flyttlådor att fyllas. Häromdagen kom en stor kartong från apoteket fylld med myggmedel, solkräm, vätskeersättning och annat som kan tänkas behövas.

Vi har tappat räkningen på hur många sprutor som stuckits i våra armar och vid senaste sprutan undrade Samuel om det inte var dags att åka till Kongo snart, hur långt är det kvar?

Jo, det börjar dra ihop sig. Snart åker vi, till Luozi i Demokratiska Republiken Kongo (DRK), som missionärer.

Familjen består av mig (Clara), Hervé, Samuel och Miriam. Hervé är pastor och uppvuxen i Kongo. Jag är sjuksköterska och uppvuxen på Orust.

Familjen Kiese ser fram emot sitt nya liv i Luozi.

Hösten 2012 möttes vi under Lärjungaskolan Apg29 i Luozi. På en veranda satt vi och skickade ett lexikon mellan varandra. Vi pratade om livet och framtidsdrömmar.

Allt eftersom relationen växte, vävdes våra drömmar samman. ”Jag” blev ”vi”. Tänk om Gud kunde använda oss tillsammans, kanske som missionärer? Nu 9,5 år senare när vi har gift oss, studerat, väntat på uppehållstillstånd, jobbat och fått barn är vi alltså på väg tillbaka till Luozi, där vår gemensamma resa började. Det känns nästan lite överkligt.

Vi kommer att arbeta med Equmeniakyrkans samarbetskyrka CEC och mycket av arbetet kommer att utformas på plats. Hervés huvudsakliga fokus kommer vara att arbeta med evangelisation och barn- och ungdomsarbetet. Jag kommer som sjuksköterska börja lära känna sjukvården på kyrkans vårdcentral i Luozi och sen får vi se hur arbetet utvecklas utifrån behov och möjligheter.

CEC önskar också få hjälp med arbetet inom deras avdelning ”Kvinnor och familj”. Man brukar säga att kvinnorna är de som bär landet.

Kvinnans ställning, möjligheter och utrymme i det kongolesiska samhället varierar dock stort och beror bland annat på sociala faktorer, ekonomi, utbildningsgrad och om hon bor i by eller stad. Kyrkan ser till exempel behov av

Clara och Hervé är snart tillbaka på den plats de en gång träffades.

”Man brukar säga att kvinnorna är de som bär landet.”

att arbeta med unga mödrar, analfabeter och änkor.

När det rapporteras om Kongo i de svenska nyheterna handlar det ofta om våldet och oroligheterna som finns i östra delen av DRK.

Hela Kongo präglas däremot av fattigdom trots de rika naturtillgångarna och där staten inte lyckats göra sitt jobb med sjukvård, skola och social trygghet tar kyrkan ett stort ansvar.

Det är vanligt att de katolska och protestantiska kyrkorna har både skolor och sjukhus. Ibland samarbetar man med staten och ibland har man helt separata verksamheter. Equmeniakyrkan stöttar CEC och CEBU genom olika projekt bland annat inom hälso- och sjukvården med målsättningen ”Hälsa för alla” och med ett extra fokus på att minska mödra- och barnadödligheten. De senaste åren har till exempel solceller installerats på flera sjukhus och barnmorskor har utbildats.

Nu när vi står mitt i förberedelserna för att åka i väg ser jag mest fram emot att få landa i

en vardag med familjen i Luozi, delta i kvartersgudstjänsterna, gå med i en kör och se barnen hitta nya kompisar.

Under Apg29-skolan var temat ”Våga gå i Hans fotspår”. Nu har vi sagt ja till kallelsen som funnits så länge i våra hjärtan och vi vill följa den väg som Gud leder oss på. Jag förväntar mig inte att allt blir lätt men jag hoppas att jag mitt i allt kommer att kunna våga lita på Guds omsorg och vägledning.

Clara Kiese

På missionsfältet i Bandundu

Jag var missionsarbetare i (Zaire) Kongo Kinshasa 1985-1989. Tiden då Mobutu var president i landet och höll sitt folk med järnhand. Trots hans hårda nypor mot folket var det lugnt uppe på missionsfältet i Bandunduprovinsen.

Jag skulle arbeta som sjuksköterska på en dispensär i Semendua. En denkel vårdcentral med tillhörande förlossningsavdelning och övernattningsrum för de patienter som var svårt sjuka eller kom långväga.

Människorna som bodde där tillhörde Sakatafolket och pratade således ett språk som heter Kisakata men de som gått i skola kunde ett av de nationella språken som heter Lingala. Jag bestämde mig för att följa en inhemsk sjukvårdare och försöka lära mig språket Lingala genom audiovisuell metod.

Jag fick kontakt med en rektor på grundskolan som kom hem till mig en gång i veckan för att undervisa mig i Lingala och den kultur som rådde bland Sakatafolket. Undervisningen pågick under alla fyra åren jag var där.

Det tog cirka sex månader innan jag kunde ta emot egna patienter. Det fanns ingen läkare och närmaste sjukhus låg 12 mil bort.

Efter ytterligare en tid åkte jag till huvudstaden för att ordna med kongolesisk sjuksköterskelegitimation. På hälsovårdsministeriet fick jag ett schema för fyra veckors praktik, både på sjukhus och olika mottagningar. Efter detta fick jag rätt att arbeta som sjuksköterska i landet.

En arbetsdag hemma på dispensären började med att någon av oss undervisade i hälsovård för alla de patienter som samlats på verandan, som fungerade som väntrum. Därefter hölls en kort andakt av någon av de anställda och till sist hissades flaggan och nationalsången sjöngs mycket respektfullt av alla.

Nu var det dags att öppna mottagningen. Vi tog emot mellan 100–150 patienter per dag. Utrustningen var mycket enkel, men trots det kunde vi diagnostisera och behandla många sjukdomar så som malaria, olika maskar i

Barnen i Semendua kämpade både mot parasiter i blodet och malaria.

”Utrustningen var enkel, men trots det kunde vi diagnostisera och behandla.”

magen, parasiter i blodet, tuberkulos, urinvägsjukdomar och mycket annat. Det fanns ingen elektricitet, så för att ställa många av diagnoserna fick vi använda ett mikroskop som med en spegel tog in dagsljus för att belysa preparaten som strukits ut på objektglas. Jag kände verkligen att jag kunde hjälpa många under en arbetsdag.

En gång i månaden kom ett litet flygplan från huvudstaden med en leverans av vaccin, då var det bara att ge sig ut till alla små byar för att vaccinera barn och gravida kvinnor. Resan gick med cykel, urholkad stock på floden eller till fots. Det var så bråttom för våra kylväskor höll bara 1-2 dagar. Vi vaccinerade mot polio, mässling, stelkramp och TBC. På vaccinationsresorna undersökte och behandlade vi alla som sökte oss.

När arbetsdagen var slut kände jag mig både tacksam och välsignad av att ha varit till hjälp för mina medmänniskor både stora och små.”

Karin Olsson, Åmål

Elever i dövskolan. Bild från Eqmeniakyrkans hemsida.

Liberia

Hope for the Deaf School gör skillnad

Barn med funktionsnedsättningar göms många gånger undan och ses ned på i samhället i Liberia. Ofta blir hela familjen stigmatiserad och därför startade Metodistkyrkan 2001 en skola för hörselskadade och döva barn.

Målsättningen var och är att stärka dessa barn, ge dem en framtid och samtidigt visa samhället att alla människor är lika värdefulla oavsett funktionsnedsättning. Naturligtvis går där både flickor och pojkar. Skolan är på grundskolenivå och ger barnen utbildning i teckenspråk.

Det erbjuds även kurser i teckenspråk för familjemedlemmar. Så fantastiskt det måste vara för både barn och föräldrar att äntligen kunna kommunicera med varandra. Behov

av dessa utbildningar är stor och därför finns nu skolor på flera platser i landet.

En del elever går vidare till gymnasiestudier men då till Pingstkyrkans skolor i Monrovia. Fortfarande får dock ingen studera på universitet, men man kan önska och hoppas att tekniken också ska hitta till Västafrika, så att döva kan bli fullvärdiga medlemmar i samhället.

Eqmeniakyrkan stödjer detta projekt och det kan tyckas vara ett litet projekt men tänk vilken skillnad det gör för varje enskild individ som får gå i skolan och för varje mamma och pappa som kan prata med sina barn.

En ljusglimt att ta vara på.”

Maria Dahlborg Bergqvist

Moçambique

Svenska missionärer byggde barnby

Moçambique har Metodistkyrkan, United Methodist Church, länge drivit barnbyn Carolyn Belshe Orphanage, CBO, efter en av de tidigt ansvariga, i Cambine vid Inhambanebukten i mellersta delen av landet. Men barnbyn startades av svenska missionärer 1991.

Idag har Equmeniakyrkan avslutat det samarbete, men St Peters församling i Stockholm ger ett bidrag på 30 000 kronor, och till det tillkommer bidrag från enskilda givare.

Barnbyn har plats för för 35-45 barn. Många föräldrarlösa på grund av krig och hiv/aids.

Målsättningen är att ge barnen ett gott hem och förutsättningar för att kunna utvecklas och växa som människor för att också ta eget ansvar för sitt liv. Barnbyn ligger i anslutning till en lantbruksskola.

Tidigare drev Metodistkyrkan i Moçambique också ett sjukhus i området, som även det startats av svenska missionärer. Ansvaret för sjukhuset har nu övertagits av staten.

Annika Ahlefeldt

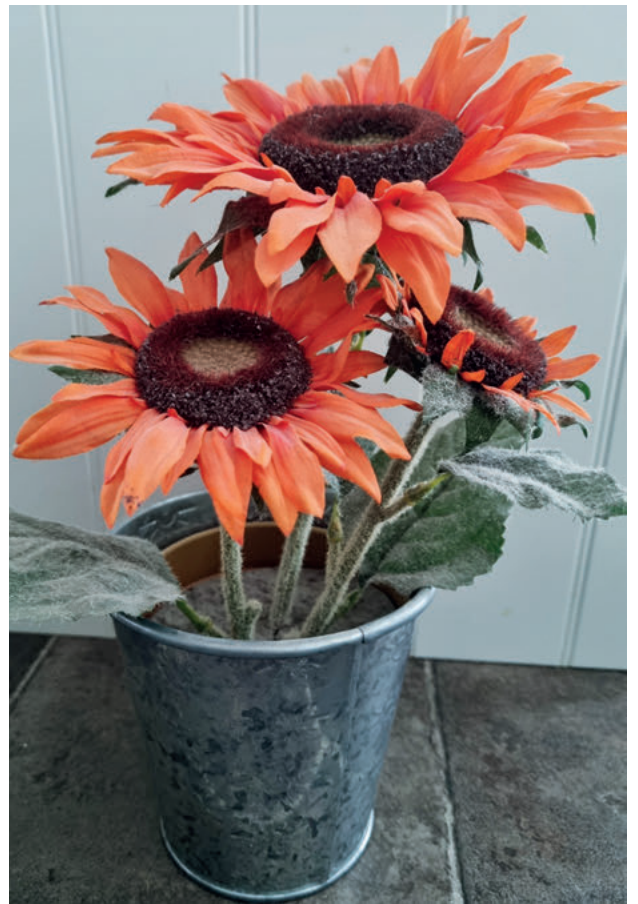
En strimma av hopp

8

Djungeln är tät och stigen är smal. Att lämna stigen är förenat med livsfara då det ligger trampminor överallt. Den unga pastorn som går först visar och pekar på växter, träd och bjuder på ätbara grässtrån. Vi är på väg till ett "crazy" cashewträd som han vill visa. Plötsligt öppnas stigen upp och framför oss ligger några enkla stråhyddor. Inget ovanligt med det om inte; framför en av hyddorna är den röda jorden väl sopad och utanför ingången till hyddan, som saknar dörr, står en starkt lysande blomma planterad i en plåtburk.

Snart trettio år senare lever denna bild kvar i mitt minne. Ett minne från Moçambique och slutet av ett blodigt inbördeskrig som sargat ett helt land. Mitt i armodet och fattigdomen så blev denna blomma en symbol för hoppet, ett hopp om fred och ett bättre liv. En symbol för att trots alla hemskheter så finns en morgondag och den tror jag på. Ibland när jag tycker tillvaron känns tung, (det gör väl de flesta av oss då och då) så tänker jag på denna blomma och vad den fick symbolisera och då kan jag känna att hoppet återvänder.

Maria Dahlborg Bergkvist

Sierra Leone

Invigning av nya blå-gula Pa Lokko

I slutet av september förra året var det äntligen dags att inviga på nya Pa Lokko.

Pa Lokko har blivit något av ett begrepp för alla "gamla" metodister som minns det arbete som startade upp där i slutet av 70-talet. Sedan dess har det hunnit vara både inbördeskrig och Ebola då Metodistkyrkan i Sverige inte längre var kvar. Men FVBU tog över verksamheten, som sedan dess varit förlagd till huvudstaden Freetown då det gamla Pa Lokko förstördes fullständigt under inbördeskriget.

I Freetown lyckades man ordna en fristad åt barn och anställda och med tiden byggdes en förskoleverksamhet upp där. Men när FVBU fick ett testamente till Pa Lokko började tankarna gro om att flytta tillbaka. Det gamla området gick dock inte att återvända till, men en markägare var villig att sälja en del av sin mark så att vi kunde börja planera skola och förskola där.

Förskolan på nya Pa Lokko var färdigbyggd till nyåret 2020–21. Första terminen startade 7 januari 2021 med ett 30-tal elever uppdelade på nursery 1, 2 och 3. Våra fyra lärare flyttade in i lärarbostäderna, men tyvärr var det inte möjligt för oss att åka från Sverige vid den tidpunkten.

Alla barn var klädda i blågula fotbollströjor under invigningen av Pa Lokko.

Håkan Englund klipper bandet.

Sjätte september 2021 började ett nytt läsår och nu blev 61 elever inskrivna, även om de yngsta får ha sin undervisning i lekrummet tills grundskolan är färdigbyggd. Barnen intar också sin lunch i lekrummet. De barnen som inte har med sig något att äta får av de andra. Så får de lära sig att dela med sig. En gång i månaden får de lunch lagad av förskolan.

Onsdagen 29 september var äntligen dagen för invigning kommen. Cirka 100 gäster var inbjudna; tjänstemän, gamla Pa Lokko kontakter samt förskolebarnen och deras föräldrar.

Bord och stolar var uppställda under uppbyggt solskydd av bambustolpar och palmlblad.

Den hyrda mikrofonen var inte den bästa, men i högtalarna spelades det musik till sent på kvällen så alla som ville fick dansa. Olika tal hölls och sen klipptes banden till förskolan. Fyra olika band klipptes och som ordförande i FVBU fick jag förmånen att klippa det första.

Media var på plats, så invigningen var med både i TV och tidningar.

Dagen innan invigningen hade barnen fått en blågul fotbollströja från Sverige som de sen hade på sig på invigningen.

Så fortsätter Pa Lokko i Sierra Leone en ny bana i blågul skola med blågula barn.

Håkan Englund, Ordförande FVBU
(Föreningen Värdefulla Barn och Unga)

nätverk för kvinnor i Ekumeniakyrkan

KALLELSE TILL EQ KVINNAS ÅRSMÖTE

**Härmed kallas alla medlemmar och intresserade
till EQ kvinnas årsmöte 2022**

Tid: lördag 12 mars 2022 kl 14.00

Plats: Baptistkyrkan, Åmål samt digitalt.

Anmälan om deltagande: senast 1 mars till
eqkvinna@gmail.com eller ordförande Walla Carlsson
Gyllenstjärnas väg 2B, 371 40 KARLSKRONA.
Telefon: 073-354 02 89.

I anmälan meddelas namn, adress, telefon och e-post
(nödvändigt för att kunna delta digitalt eller via telefon).
Meddela hur du deltar fysiskt eller digitalt.

Motioner kan snarast och senast 30 jan lämnas till
eqkvinna@gmail.com

12 febr kommer årsmöteshandlingar och övrig information
att finnas på EQ kvinnas hemsida: www.eqkvinna.se

VÄLKOMNA!

Styrelsen för EQ kvinna gm
Walla Carlsson, *ordförande* och Gun-Britt Edvardsson, *sekreterare*

Hjärtligt välkommen

till Dalslands enda stad "Åmål vid Vänern" och EQ kvinnas årsmöte lördagen den 12 mars klockan 14.

Vi som hälsar Dig välkommen är Kvinnoföreningen i Åmåls Baptistförsamling.

Vår församling tillhör numera Equmeniakyrkan och kvinnoföreningen är idag en del av EQ kvinna.

Baptistförsamlingen grundades 1879 och redan 1883 bildades kvinnoföreningen, som då hette Dorkas. Föreningen bildades bland annat för att församlingen såg att många av söndags-skolbarnen var i behov av hela kläder och skor. Kvinnoföreningens engagemang för människor som på olika sätt har det svårt har fortsatt varit en självklar ledstjärna under alla år.

Vår förening har i dagsläget cirka 20–25 medlemmar och vi träffas varannan vecka.

Ett lite axplock från vår verksamhet: Vi river lakan och tillverkar förbandsmateriel för att skicka till Kongo, vi packar "babypaket" som också skickas till Kongo.

På hösten packar vi julklappar som sedan till behövande barn och vuxna i Litauen. Vår förening har också fadderbarn i Thailand, samt stöder kvinnoförbundet i Thailand ekonomiskt.

Under årens lopp har vi också varit engagerade i lägerverksamheten Mamma-barn.

I ungefär tio år har vi också en grupp som spelar ukulele, detta har gett oss mycket glädje – som vi självklart också delar med dem vi sjunger för.

Tyvär har naturligtvis en hel del av dessa

Bildtext

aktiviteter legat nere under pandemin. Istället har vi fått fler kontakter som säger ungefär så här: "Jag sitter hemma och stickar/virkar/syr men vet inte riktigt vart jag ska lämna det så att det kommer till användning." Många blir jättegglada när vi säger att vi tacksamt tar emot deras alster.

Två gånger per år har vi Torgkaffe, då vi säljer kaffe och hembakt bröd, samt har lotterier för att bland annat få in pengar till frakter för babypaket och julklappar.

Lillemor Hårdstedt

Frikyrkorna banade väg för demokratin – boken Landsförvisade tecknar historien

Att den dramatiska starten på frikyrkornas historia i Sverige banade väg för demokratin i Sverige är ett faktum. Det är också något som Rebecka Fredriksson fångar upp i sin nya roman *Landsförvisade*.

Kanske hade Rebecka själv inte räknat med att releasen av hennes tredje bok, och allra första vuxenroman, skulle sammanfalla med att demokratin firar 100 år i Sverige.

– Nej, det var när jag insåg det som jag förstod att nu måste det bli av, nu måste jag sätta en deadline för mig själv och ta kontakt med ett förlag, säger Rebecka och ler.

Boken *Landsförvisade* (Sjöbergs förlag) av Rebecka Fredriksson släpper fram en mörk historia inom Svenska kyrkan. ”Jag har inte skrivit för att såra, jag hoppas att alla förstår det. Jag skriver för att berätta om vad som hände, och för att jag hoppas att vi ska kunna prata om det.”

Vi möts hemma på gården i Djursdala,

Boken *Landsförvisade* (Sjöbergs förlag) av Rebecka Fredriksson släpper fram en mörk historia inom Svenska kyrkan. ”Jag har inte skrivit för att såra, jag hoppas att alla förstår det. Jag skriver för att berätta om vad som hände, och för att jag hoppas att vi ska kunna prata om det.”

strax norr om Vimmerby, samma dag som boken *Landsförvisade* släpps. Senare på kvällen väntar release på Vimmerbybokhandel. Rebecka är grundaren i journal-list men jobbar idag som studie- och yrkesvägledare på KomVux. Dock inte på heltid, en dag i veckan sitter hon vid datorn därhemma och skriver, och även om boken som just nu släppts är en roman så – När jag började skriva så visste jag inte att jag skulle hålla på i tre år och jag hade ingen aning om kopp-

VÄRT ATT LÄSA • VÄRT ATT LÄSA • VÄRT ATT LÄSA • VÄRT ATT LÄSA • VÄRT ATT LÄSA

Stark och hoppfull livsberättelse

En dag 1994 krossades Isabellas elvaåriga hjärta då hennes hjälte kastade in handduken. När hennes pappa svek kom rebelliskheten och hatet in. Trasighet, vilshenhet och kriminalitet präglade tonåren. Det var knytövning och blodstänk på gatorna, jointar i förorten och hårt festande på Stureplan.

Så hamnade hon i en ödesdiger relation med en manipulerande man som var nära att tillintetgöra henne. Men en dag flydde hon – ur askan in i elden.

Isabella skildrar sedan mötet med den kriminelle gangsterrapparen Sebastian, deras resa genom krig och fred och stegen rakt in i Guds öppna famn.

Walla Carlsson

Genom krig och fred Isabella Stakset
Sjöbergs förlag.

lingen till demokratin, berättar Rebecka.

Läsaren får följa Sofia och F.O. Nilsson som tillsammans med andra modiga själar vågar stå upp för det man tror på och riskera både sina egna och sina familjers liv när de kämpar mot regering och kyrka.

Tanken från början var att hon skulle skriva en novell om ett dop i en skog mitt i natten, under tidigt 1850-tal. Istället blev det en romansvit i två delar där den första precis släppts. Uppföljaren kommer om ett år.

Hennes gedigna arbete med research visade snart att den här dramatiska berättelsen handlade om mer än bara historien om den första baptistförsamlingen i Sverige. Vid ett besök på Brommaarkivet fick Rebecka ta del av stadgarna som antogs den där natten efter det första dopet, och där framgick det tydligt att varje röst räknades.

– Både kvinnor och män, fattiga och rika, hade samma rösträtt och fick delta på samma villkor. Det här är startskottet för demokratin i Sverige och följer man tråden vidare så ser man hur utvecklingen fortsatte, hur till exempel fackföreningsrörelse och frikyrka gick hand i hand.

I grunden, förklarar Rebecka, finns den benhårda tron på alla människors lika värde, tillsammans med en djup längtan efter att få följa sitt samvete, sin övertygelse, och en lika djup längtan efter att få uttrycka sin tro.

– Gud har gett sin ande till oss människor, och det ger kraft att förändra samhällen.

Men priset som Sofia och de andra eldsjälarna fick betala var högt. Man kallades till förhör inför domkapitlet, straffades med höga böter och utmätning. Barn tvångsdöptes och i hem där baptisterna samlades till förbjudna möten, konventiklar, hände det att en hatmobbs stormade huset och slog sönder allt i sin väg.

– Man förstår att det måste ha hänt något stort på insidan för att man ska vilja och våga utsätta sig på det här sättet. Vanliga, enkla, fattiga människor gjorde otroliga uppoffringar och det är verkligen beundransvärt, säger Rebecka.

Med demokratin följde både yttrandefrihet och religionsfrihet; något vi lätt tar för givet idag i ett land som Sverige. utsattes för var en sorts främlingsfientlighet i en homogen kultur och i ett samhälle med väldigt stark kontroll.

Så vad kan Sofia och de första baptisterna lära oss idag?

– Vi borde vara vidsynta och acceptera människor som de är, samtidigt som vi är tydliga med vår egen tro, även när det kostar på. Erfarenheten av att vara en utsatt minoritet i samhället kan lära oss att relatera till andra minoriteter och visa dem Kristi kärlek.

Gabriella Mellergårdh

VÄRT ATT LÄSA • VÄRT ATT LÄSA • VÄRT ATT LÄSA • VÄRT ATT LÄSA • VÄRT ATT LÄSA

Minnen från ett fantastiskt missionsarbete

Anne-Marie Korswing och hennes numera framlidne man Rune var verksamma under många år i Moçambique, där de byggde upp ett fantastiskt missionsarbete under många år med kunskap, vision och glädje.

Så här skriver Anne-Marie Korswing: Jag – Anne-Marie – har alltid tyckt om att skriva. Redan från tidiga tonåren har jag anteckningsböcker där jag berättar om upplevelser på resor, besök på platser, ungdomsläger och intressanta händelser och möten med människor. Mycket i denna bok är taget direkt från dessa anteckningar.

Några minnen från min barndom och uppväxt bland lekkamrater, klasskamrater, ungdomsvänner och framför allt min familj samt fortsättning med åren i Afrika, återkomsten till Sverige och vidare i världen.

Walla Carlsson

Min livsresa –
Ann-Marie Korswing

Året som gick...

Litauen

Verksamheten har fortsatt men under rådande coronatider har mycket ändå inte varit sig likt. Vissa tider har barnen inte kunnat komma till eftermiddagsverksamheten på grund av centrala regler. Matkassar har dock delats ut.

Vi har inte kunnat resa över till Litauen som vi brukar kontakter har skett med telefon och digitalt. Vår personal på plats har varit inlagda på sjukhus med covid. Många av våra familjer har drabbats.

Men tack och lov så kunde vi genomföra alla planerade läger: med Pagalbos Centras i Birzairregionen, tillsammans med Metodistkyrkans Tältmission från Tyskland. Girls Hope på Tjurkö i Blekinge skärgård. Familjeläger med barn, unga och äldre tillsammans med församlingen i Panevezys.

Till jul kunde vi skicka 10.015 julklappar, 92 matlådor och 128 chokladtomtar som en liten kille samlat ihop till barnen i Litauen. Nytt för 2021 var också att sända julklappar till de flyktingläger som sedan mitten av året finns i södra Litauen. De distribuerades genom Caritas.

Walla Carlsson

Panevezysförsamlingens familjeläger kunde genomföras. Foto: Annika Ahlefeldt

14

Thailand

Året som gått har även Thailand präglats av coronarestriktioner. Skolorna har hållit omväxlande stängda eller med uppmaning till distansundervisning. Situationen för elevhem och fadderbarn har under perioder med öppna skolor fungerat någorlunda normalt.

Men distansundervisning är inte så lätt och ofta omöjligt i områden med ringa eller obefintlig internetuppkoppling. Många av barnen är oroliga över att behöva gå om en årskurs, eftersom undervisningen har varit så bristfällig. Då har situationen för elevhemsföräldrarna varit extremt påfrestande.

Vid alla elevhemmen, i Sible, Mae Sariang och Sop Moei, har elevhemsföräldrarna ett stort ansvar och brottas ständigt med nya utmaningar. Ny teknik och nya levnadsvillkor kräver kre-

Självstudier på elevhemmen under pandemin.

ativa lösningar. Vi får återkommande rapporter att de ber för oss i Sverige, för EQ kvinna och alla sponsorer.

De behöver vårt ekonomiska stöd men också våra böner.

Var med och be för barn och unga i Thailand och deras ledare.

Ewa Skeppstedt

Mammabarn-läger 2022

Nu är det dags att anmäla sig! Vi hoppas verkligen ni kan komma med.

Vi räknar med att ha tre läger i år.

v.25 (19–24 juni) – Liljeholmen, Rimforsa .Lägeransvarig Laisa Engblom. Barn 4–12 år.

v.26 (27juni-1 juli) – Framnäs, utanför Gränna, Lägeransvarig Lillemor Hårdstedt och Jesica Szlachota Eriksson för barn 4–12 år.

v.31 (4–7 aug) – Ramsele (Faxälven), nära Sollefteå Lägeransvarig Anki Landenmark.
Lägret vänder sig till mammor *med tonåringar*.

Allt är naturligtvis beroende på hur situationen är med corona men vi hoppas på att vi i år ska kunna genomföra lägren.

Mer information finns på EQkvinnas hemsida. ([EQkvinna.se/mammabarn-läger](https://eqkvinna.se/mammabarn-läger))
Lägret sker i samarbete med Bilda.

15

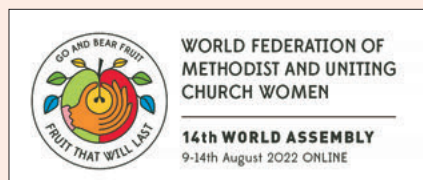
Vi är medlemmar i

- **WFMUCW** (World Federation of Methodist and Uniting Church Women), Världsfederationen för Metodistkyrkans kvinnor.

- **EBWU** (European Baptist Women's Union), en baptistisk organisation för kvinnor i hela Europa som i sin tur är en av sju delar av **BWA Women's Department**.

Metodistkyrkans kvinnors 14:e världskonferens blir digital.

Konferensen, som ursprungligen skulle ha hållits i Göteborg 2020, hålls nu online 9-14 augusti. Anmälan kommer att krävas.

Läs mer på <https://wfmucw.org>, eller på Facebook.

Vi kommer också att uppdatera på vår hemsida.

nätverk för kvinnor i Eumeniakyrkan

EQ kvinnas styrelse

Ordförande

- Walla Carlsson, Karlskrona • 073 – 354 02 89

Ordinarie ledamöter:

• Vice ordförande:

Maria Dahlborg Bergkvist, Tranås.

- **Sekreterare:** Gun-Britt Edvardsson, Säffle.

- **Kassör:** Eva Skeppstedt

- Annika Ahlefeldt, Stockholm

- Laisa Engblom, Väderstad

- Elisabeth Englund, Gränna

- Jesica Szlachota Ericsson, Bankeryd

- Lillemor Hårdstedt, Åmål

- Joanna Murad, Katrineholm

EQ kvinna • Box 140 38 • 167 14 Bromma

Medlemsavgifter 100 kronor betalas in till bg 803-8382. Du kan också Swisha in din medlemsavgift på 1230915751. Glöm inte meddela födelsedatum, namn och ort.

bankgirot

INBETALNING/GIRERING AVI

Betalningsavsändare		Betalningsmottagare	
		EQ kvinna	
		Inbetalningsavgift (ifylls av banken)	

Belopp kronor

öre

Till bankgirot (ifylls alltid)

8 0 3 - 8 3 8 2

#

#

8038382 #45#